

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci

žalobce: **Sdružení přátel Gymnázia Turnov, o.s., IČO: 22841415**
se sídlem v Pěncíně č.p. 85
zastoupena Mgr. Patrikem Personou, advokátem
se sídlem Bedřicha Smetany 1916, 688 01 Uherský Brod

proti
žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**
odbor životního prostředí a zemědělství
se sídlem U Jezu 642/2A, 460 01 Liberec

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 9. 2018, č. j. KULK 72077/2018, OŽPZ 883/2018/000/2

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 9. 2018, č. j. KULK 72077/2018, OŽPZ 883/2018/000/2, a rozhodnutí Městského úřadu Turnov, odboru životního prostředí, ze dne 26. 7. 2018, čj. OŽP/18/2460/SEZ, se zrušují a věc se žalovanému vrací k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 11.228,-Kč, a to k rukám Mgr. Patrika Persona, advokáta, se sídlem Bedřicha Smetany 1916, 688 01 Uherský Brod, do 15 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

1. Žalovaným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Turnov, odboru životního prostředí (dále i jen „*správní orgán*“), ze dne 26. 7. 2018, čj. OŽP/18/2460/SEZ, a toto potvrdil. Tímto prvoinstančním správním rozhodnutím byla žalobci uložena pokuta ve výši 4.000 Kč za přestupky podle § 66 odst. 1 a 2 zákona č. 185/2000 Sb., odpadech, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o odpadech*“), a to konkrétně za nesplnění povinností podle ust. § 39 odst. 1 a § 16 odst. 1 písm. g) zákona o odpadech. Žalobce totiž nevedl podle správního orgánu ve stanoveném rozsahu evidenci odpadů, a dále, aniž by splnil povinností stanovené v § 17 odst. 4 zákona o odpadech, využíval systému zavedeného obcí pro nakládání s komunálním odpadem bez písemné smlouvy. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 9. 2018, č. j. KULK 72077/2018, OŽPZ 883/2018/OOO/2, včas podanou správní žalobou, kterou odůvodnil následujícím způsobem.

I. Obsah žaloby

2. Žalobce nejprve shrnul dosavadní průběh řízení, jenž předcházel vydání žalovaného rozhodnutí. Zmínil přitom mimo jiné protokol o kontrole ze dne 3. 4. 2018, č. OŽP/18/1029/SEZ, výpověď A. Š., jeho předsedy, námitky, z nichž dovozoval, že nespadá do kategorie původců odpadu dle § 4 odst. 1 písm. x) zákona o odpadech a že prvoinstanční orgán nedostatečně „*zjistil stav věci v rozsahu nezbytném pro dosažení účelu kontroly*“ ani „*nedoložil kontrolní zjištění potřebnými podklady*“, jak mu ukládá § 9 písm. a) kontrolního řádu. Poukazoval na to, že se prvoinstanční správní orgán spokojil v rámci kontrolního řízení pouze s jediným podkladem pro rozhodnutí a že ani jedné z námitky proti kontrolnímu zjištění nevyhověl. Poté zmínil vydané prvoinstanční a žalované rozhodnutí.
3. Žalobce pokračoval s tím, že je žalované rozhodnutí nezákonné jednak pro nesprávné právní hodnocení věci, neboť se nedopustil jednání, které je mu kladeno za vinu, a dále z toho důvodu, že řízení vedené před prvoinstančním orgánem i žalovaným vykazovalo zásadní vady. K první z těchto námitky uvedl následující:

„Ad 1) Prvoinstanční orgán v meritorním rozhodnutí v bodu b) výroku uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 66 odst. 1 zákona o odpadech pro neplnění povinností stanovených v § 17 odst. 4 zákona o odpadech tím, že „využíval systému zavedeného obcí pro nakládání s komunálním odpadem bez písemné smlouvy“. Ze správního spisu vyplývá, např. z Vyřízení námitky ze dne 11.6.2018, že prvoinstanční orgán viní žalobce z toho, že dne 10.3.2018 byly žalobcem „rozdávány papírky, které pak byly následně (...) shromážděny v igelitové tašce a odneseny do odpadu“. Tím mělo dojít k porušení § 17 odst. 4 zákona o odpadech, čímž by došlo ke spáchání přestupku podle § 66 odst. 1 zákona o odpadech. Podle strany čtyři, prvního odstavce meritorního rozhodnutí, prvoinstanční orgán uznal žalobce vinným z toho, že „využil systému zavedeného obcí pro nakládání s komunálním odpadem bez písemné smlouvy s touto obcí“.

Z obsahu celého spisu tak jasně vyplývá, že prvoinstanční orgán obvinil a následně uznal žalobce vinným pouze z jednoho útoku vůči zájmu chráněného zákonem, v tomto případě zákonem o odpadech. Žalovaný poté tento výrok potvrdil. Žalobce již ve svém odvolání namítal nesprávnou právní kvalifikaci skutku, neboť jazyková konstrukce přestupku podle § 66 odst. 1 zákona o odpadech („využívá“) předpokládá „pro vznik odpovědnosti za přestupek více útoků spojených společným záměrem“, jak vyplývá z definice hromadného přestupku podle § 9 zákona o odpovědnosti za přestupky (dále jen „ZOOP“).

Žalovaný se s odvolací námitkou vypořádal tak, že stručně prohlásil, že přestupek podle § 66 odst. 1 není hromadným přestupkem. Dále následovala definice hromadného přestupku a jeho aplikace na žalobcův případ. Sám žalovaný zde uvádí, že došlo pouze k jednomu protiprávnímu jednání. Toto stručné vypořádání považuje žalobce za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost i nedostatek důvodů.“

4. Žalobce namítal, že zájem chráněný zákonem o odpadech, tj. dodržování ochrany životního prostředí, ochrana lidského zdraví a trvale udržitelného rozvoje, jak je uvedeno v § 1 odst. 1 zákona o odpadech, nemohl být ohrožen igelitovou taškou s papírky. V této souvislosti zpochybňoval naplnění materiální stránky daného přestupkového jednání. A žalobce pokračoval s tím, že i pokud by přistoupil na skutkový i právní výklad prvoinstančního orgánu a žalovaného, pak měl být uznán vinným z toho, že nezaslal ve stanovené lhůtě nebo ve stanoveném rozsahu příslušnému správnímu úřadu údaj týkající se zařízení k nakládání s odpady, a nikoli proto, že evidenci odpadů nevedl.
5. Žalobce dále namítal procesní pochybení orgánů veřejné správy zúčastněných na řízení. Předně to, že přestupkové řízení bylo vedeno žalovaným i prvoinstančním správním orgánem podle zákona č. 500/2002 Sb., správního řádu, v platném znění (dále i jen „*správní řád*“ nebo „*SŘ*“), přičemž ten byl aplikován i tehdy, kdy k tomu v souladu se zásadou subsidiarity nebyl dán důvod, zejména když zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále i jen „*ZOOP*“ nebo „*přestupkový zákon*“) obsahoval vlastní úpravu. V této souvislosti uvedl žalobce následující příklady.
6. Především skutečnost, že prvoinstanční správní orgán zahájil dne 21. 6. 2018 s žalobcem správní řízení podle § 46 SŘ, přestože ZOOP obsahuje vlastní úpravu v § 78. Poučení o odvolání je učiněno rovněž podle § 76 odst. 5 SŘ, přestože ZOOP obsahuje vlastní úpravu v § 97 odst. 2. Podobné nedostatky se dle žalobce objevily i v meritorním rozhodnutí, když žalovaný postupoval při přezkumu podle § 89 odst. 2 SŘ, namísto podle § 98 odst. 1 ZOOP. Tyto skutečnosti svědčí podle žalobce o tom, že správní orgány nevěděly, podle jakého procesního předpisu mají postupovat, takže ani obviněného, respektive žalobce, nepoučily v rozporu s § 80 odst. 2 ZOOP o jeho právu žádat o nařízení ústního jednání.
7. Žalovaný rovněž ignoroval důkazní návrhy uvedené v odvolání, konkrétně návrh výpovědi předsedy Ing. A. Š. a místopředsedy Ing. A. S., příp. dalších organizátorů nebo účastníků plesu, kteří by mohli mít povědomí o skutkovém stavu věci. Přitom podle § 82 odst. 4 SŘ „*k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Namítá-li účastník, že mu nebylo umožněno učinit v řízení v prvním stupni určitý úkon, musí být tento úkon učiněn spolu s odvoláním.*“
8. Podle žalobce z vypořádání námitek ze dne 11. 6. 2018 navíc zjevně vyplývalo, že prvoinstanční orgán již nehodlal provádět další důkazy. Přitom podle § 97 odst. 1 ZOOP „*Obviněný může v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení uvádět nové skutečnosti nebo důkazy.*“
9. Žalobce dále namítal, že se žalovaný nevypořádal ani s jeho odvolací námitkou, která směřovala vůči odpovědnosti za přestupek podle § 66 odst. 2 písm. a) zákona o odpadech. Žalovaný totiž rozebírá pouze námitku vůči právní kvalifikaci stran výroku b) meritorního rozhodnutí, nikoli už výroku a), což způsobuje jeho nepřezkoumatelnost. Zjištěný skutkový stav měl žalobce za nedostatečný, neboť jeho jediným podkladem byl

protokol. Takový postup přitom nebyl možný ani podle § 150 odst. 2 SŘ, neboť nešlo o řízení o vydání příkazu. Žalobce uzavřel žalobu s tím, že oba správní orgány postupovaly v průběhu řízení prakticky výhradně podle SŘ, ač tomu tak být nemělo a zjištěný skutkový stav nemá podle něho oporu ve správním spisu.

10. Vzhledem k výše uvedenému žalobce navrhoval žalované rozhodnutí zrušit.

II. Vyjádření žalovaného k žalobě.

11. Žalovaný se vyjádřil k žalobě podáním ze dne 4. 1. 2019. Předně uvedl, že žaloba je založena na jazykovém rozboru ustanovení zákona o odpadech, z něhož je nesprávně dovozováno, že výraz „využíval“ indikuje přestupek podle jeho § 66 odst. 1 jako hromadný. S tímto tvrzením se žalovaný neztotožňuje, a to zejména proto, že zákon o odpadech na jiném místě (viz § 78 odst. 4 písm. c/) výslovně uvádí požadavek opakování protiprávního jednání. Rovněž nesouhlasí s tvrzením, že vysypané papírky neohrožují životní prostředí. Z odpadové praxe je totiž podle něho známo, že rozházený odpad, byť v malém množství, „přitahuje“ další odpad nejrůznějšího druhu a velmi rychle dochází ke vzniku tzv. černých skládek odpadů. Jejich nebezpečnost vůči životnímu prostředí i zdraví lidí může být vysoká, nehledě na skutečnost, že jejich úklid leží ve valné většině případů právě na bedrech příslušné obce a jejího rozpočtu. Kromě toho nelze u podobného jednání stanovit v zákonu o odpadech rozhodující množství odpadu (kdy již by měla být věc řešena), takže papírky z jedné tašky znamenají totéž, co obsah ložného prostoru nákladního vozidla, který někde nezákonně vyklopí neznámý původce. Z tohoto hlediska musí podle žalovaného příslušné úřady k přestupkům přistupovat, přičemž výše nebezpečnosti je zohledněna výší sankce. V dané věci byla uložena pokuta velmi nízká vzhledem k horní zákonné hranici 300.000,-Kč. Míra společenského ohrožení nemá v tomto případě spodní hranici.

12. K procesním námitkám žalobce žalovaný dále uvedl, že podle § 49 odst. 1 správního řádu ústní jednání správní orgán nařídí v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné. To však není projednáváný případ, protože protokol, jako výsledek kontroly prvoinstančního orgánu, obsahoval dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí. Kromě toho se předseda občanského sdružení pan A. Š. osobně dostavil na Městský úřad Turnov a popsal průběh události. Těžko si představit nějaké nové skutečnosti, které by byly přínosem pro celou kauzu při nařízeném jednání, jak se toho žalobce domáhal.

13. Žalovaný ukončil své vyjádření tím, že jak prvoinstanční správní orgán, tak on sám, jako odvolací orgán, postupovaly v průběhu řízení prakticky výhradně podle správního řádu, a to v souladu se zákonem. V ustanovení § 82 zákona o odpadech je totiž uvedeno, že nestanoví-li tento zákon jinak, vztahuje se na řízení podle tohoto zákona správní řád. Správní řád je tedy předpisem procesním, podle kterého musí být postupováno při každém správním řízení.

14. Vzhledem k tomu žalovaný považuje žalobu za nedůvodnou, a jako takovou ji navrhoval zamítnout.

III. Replika žalobce na vyjádření žalovaného

15. Žalobce, ačkoliv k tomu nebyl krajským soudem vyzván, reagoval na vyjádření žalovaného k žalobě ještě replikou ze dne 18. 10. 2019. Polemizoval v ní se žalovaným

ohledně povahy přestupku, za který byl potrestán, a to s tím, že ustanovení § 66 odst. 1 zákona o odpadech má na mysli hromadný přestupek. K procesu řízení o daném přestupku pak zdůraznil, že mělo být vedeno podle přestupkového zákona. Odkazoval přitom na § 1 přestupkového zákona, podle něhož tento zákon „upravuje podmínky odpovědnosti za přestupek, druhy správních trestů a ochranných opatření a zásady pro jejich ukládání, postup před zahájením řízení o přestupku a postup v řízení o přestupku.“ Zákon o odpadech přitom vlastní ustanovení o vedení řízení nemá. Repliku zakončil žalobce s tím, že i pokud by k jednání vytykanému žalobci skutečně došlo, (tj. že studentky gymnázia odnesly papírky do kontejnerů s tříděným odpadem), přičitatelnost tohoto jednání právnické osobě nebyla nijak zdůvodněna. Žalobce odkazuje na svá předchozí vyjádření v průběhu kontrolního i přestupkového řízení a poukazuje na to, že *„měl by zřejmě i v přestupkovém právu platit úsudek, že spáchá-li jednající fyzická osoba čin sice v rámci činnosti právnické osoby, nikoli však v jejím zájmu, nýbrž přímo na její úkor, jedná se také o exces, pro nějž by bylo v rozporu se smyslem zákona právnickou osobou postihovat“*. Tento právní názor podpírá judikaturou např. Nejvyššího soudu pod č.j. 8 Tdo 627/2015-43 nebo Nejvyššího správního soudu pod č.j. 9 As 213/2016-60, který uvedl, že: *„Pro posouzení, zda je právnická osoba odpovědná za spáchání správního deliktu v souvislosti s jednáním jejího zaměstnance (případně člena nebo statutárního orgánu), je podstatné, zda k porušení právních povinností došlo v souvislosti s místní, časovou a věcnou vazbou k činnosti právnické osoby, tedy zda při činnosti, jíž byl způsoben protiprávní stav, zaměstnanec sledoval zejména z objektivního i subjektivního hlediska plnění svých pracovních úkolů. Pokud tomu tak nebylo, právnická osoba není za excesivní jednání svého zaměstnance odpovědná.*

16. *I pokud se tedy událost odehrála tak, jak tvrdí prvostupňový správní orgán i žalovaný, přičitatelnost tohoto jednání právnické osobě, tj. žalobci nelze mít za automatickou. Žalobce opětovně poukazuje na svá předchozí podání v průběhu předchozích řízení a uzavírá, že nikde netvrdí, že by z jeho strany vzešel pokyn k realizaci zmíněného jednání nebo že by konkrétní osoby plnily nějaké pracovní úkoly.“*

IV. Skutková zjištění a právní závěry krajského soudu

17. Krajský soud projednal žalobu a rozhodl o ní bez nařízení jednání při splnění podmínek dle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem krajského soudu výslovně souhlasili.
18. Základním předpokladem správnosti a zákonnosti každého správního rozhodnutí je, že je výsledkem správního řízení, které bylo vedeno podle příslušného procesního právního předpisu. V přezkoumávané věci musel krajský soud přisvědčit žalobci, že žalobou napadené rozhodnutí bylo výsledkem procesu vedeného výlučně podle správního řádu (viz např. prvoinstančním správním orgánem vydané oznámení o zahájení správního řízení podle § 46 správního řádu ze dne 21. 6. 2018, č. j.: OZP/18/1951/SEZ). Tedy podle předpisu, který upravuje správní řízení pouze v obecné rovině, bez ohledu na specifika projednávané věci. V záhlaví prvoinstančního rozhodnutí ve věci samé je sice zmínka o tom, že k rozhodnutí bylo přikročeno *„po provedeném řízení o přestupku podle zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich“*, ve skutečnosti tomu tak však vůbec nebylo. Ve správním spisu totiž není založena jediná listina, která by to osvědčovala, nebyl podle něho učiněn v dané věci jediný správní úkon. A neříká o tom

nic ani odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí, když v něm chybí posouzení skutečností typických pro přestupkové trestání (není v něm např. proveden rozbor odpovědnosti právnické osoby za přestupek, rozbor povahy a závažnosti přestupku, jakož i polehčujících či přitěžujících okolností, chybí v něm úvahy o uloženém trestu, jakož i popis vedení přestupkového řízení, a to vše v kontextu zákona o přestupcích).

19. Skutečnost, že orgány veřejné správy zúčastněné na řízení nepovažovaly přestupkový zákon za ten právní předpis, podle něhož měla být předmětná věc projednána, svědčí ostatně i vyjádření žalovaného k žalobě. Uvedl v něm totiž, že: *„Podle § 82 ZOO nestanoví-li tento zákon (ZOO) jinak, vztahuje se na řízení podle tohoto zákona (ZOO) správní řád. Správní řád je tedy předpisem procesním, podle kterého se musí postupovat při každém správním řízení, a to v souladu s ustanovením § 81a ZOO. I tato námitka je tedy podle žalovaného nedůvodná.“* Pod zkratkou ZOO byl myšlen zákon o odpadech.
20. V uvedeném závěru se ale žalovaný, potažmo prvoinstanční správní orgán, mylí, neboť nebere v úvahu skutečnost, že dne 1. 7. 2017 nabyl účinnosti zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Na základě něho vydaným změnovým zákonem č. 183/2017 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a zákona o některých přestupcích, zároveň došlo i ke změně zákona o odpadech v části, upravující přestupky. Jinými slovy, citovaný změnový zákon stanovil svojí částí sto patnáct, čl. CXVII, v zákoně o odpadech jeho stávající právní úpravu přestupků, podle které byl postižen i žalobce.
21. Je-li v § 82 odst. 1 zákona o odpadech vymezeno, že nestanoví-li tento zákon jinak, tak že se vztahuje na řízení podle něho vedené správní řád, jde o úpravu zcela standardní. Koresponduje totiž stavu, že hmotněprávní zákony chránící zvláštní zájmy společnosti, v přezkoumávané věci na úseku odpadů, neobsahují vždy i procesní ustanovení, podle nichž by se správní řízení při naplňování účelu toho kterého zákona vedlo. Právě v těchto případech se uplatňuje obecná úprava správního řízení stanovená ve správním řádu. Ten však v přezkoumávané věci použitelný nebyl, neboť podmínky odpovědnosti za přestupek, druhy správních trestů a ochranných opatření a zásady pro jejich ukládání, postup před zahájením řízení o přestupku a postup v řízení o přestupku upravoval v době spáchání údajného přestupku žalobce již shora zmíněný přestupkový zákon, upravující procesně všechna přestupková řízení.
22. Vzhledem k uvedenému krajský soud uzavřel, že v přezkoumávané věci došlo k podstatnému porušení ustanovení o řízení, které nutně muselo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Správní řád totiž neupravuje specifika řízení o přestupcích, jak již uvedeno výše, v důsledku čehož nemohlo být přestupkové jednání posouzeno ze všech zákonných požadavků. Již jen s ohledem na tuto skutečnost krajskému soudu nezbylo, než žalované rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. zrušit pro vady řízení. Protože uvedenými vadami trpí i rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, zrušil krajský soud s odkazem na § 78 odst. 3 s.ř.s. i toto rozhodnutí (viz výrok I. tohoto rozsudku). V dalším řízení budou správní orgány vázány právními názory vyjádřenými v tomto rozsudku (viz § 78 odst. 5 s.ř.s.).
23. Za tohoto stavu již bylo bezpředmětné zabývat se dalšími žalobními námitkami, neboť jimi byly napadány výstupy předchozího nezákonného správního řízení. Přesto k nim krajský soud dodává, že má přestupek stanovený v § 66 odst. 1 zákona o odpadech (viz *„Právnická nebo podnikající fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že využívá systému*

zavedeného obcí pro nakládání s komunálním odpadem bez písemné smlouvy s touto obcí nebo která nemá zajištěno využití nebo odstraňování odpadů v souladu s tímto zákonem“.) za přestupek hromadný ve smyslu § 9 přestupkového zákona, vyžadující k naplnění své skutkové podstaty více útoků spojených společným záměrem. Pokud byl žalovaný jiného názoru s odkazem na § 78 odst. 4 písm. c) zákona o odpadech (Krajský úřad zruší nebo změní rozhodnutí o udělení souhlasu, který spadá do jeho kompetence podle tohoto zákona, v případě, že ...(-) ...právnícká osoba nebo fyzická osoba oprávněná k podnikání, které byl udělen souhlas, opakovaně porušuje povinnosti stanovené tímto zákonem nebo opakovaně neplní podmínky, na které je souhlas vázán nebo poruší povinnosti podle § 37 odst. 7 písm. c/), dlužno poznamenat, že tento přírůstek není přiléhavý, neboť uvedené ustanovení se týká zcela jiného institutu zákona o odpadech.

24. V přezkoumávané věci šlo nejen o jeden útok, ale o jeho společenské nebezpečnosti lze navíc vzhledem k jeho rozsahu důvodně pochybovat. Krajský soud má rozhodně za nepřipadné srovnávat jej s nedovolenou výsypkou odpadů z ložné plochy nákladního automobilu, a to i vzhledem k okolnostem daného případu (šlo o losy ze soutěže – tomboly – na plese školy). Ostatně i žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že ony papírky (které zřejmě někdo vysypal poté, co je vytáhl z kontejneru) jistě neohrožovaly životní prostředí přímo. S tím lze jistě souhlasit, zvláště pak v porovnání s nepořádkem, který u kontejnerů byl (odložené televizory a další odpad). Ani „bedra“ města Turnov a jeho rozpočet přitom nemohl být předmětným odpadem dotčen, vzhledem k jeho množství.

V. Náklady řízení

25. Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce měl úspěch ve věci, a proto má právo na náhradu nákladů řízení.
26. Důvodně vynaložené náklady soudního řízení spočívaly v náhradě soudního poplatku 3.000,-Kč, odměně advokáta za dva úkony právní služby při zastupování (převzetí a příprava zastoupení, písemné podání žaloby soudu - § 11 odst. 1 písm. a/ a d/ vyhl. č. 177/1996 Sb.) po 3.100,-Kč (§ 9 odst. 4 písm. d/ ve spojení s § 7 cit. vyhl., celkem 6.200,-Kč) a náhradě hotových výdajů za dva úkony po 300,-Kč (§ 13 odst. 3 citované vyhlášky, celkem 600,-Kč. Náhrada nákladů řízení bez daně z přidané hodnoty by tak činila dohromady 9.800,-Kč. Protože je ale advokát Mgr. Patrik Person plátcem daně z přidané hodnoty, byla k uvedené částce podle § 57 odst. 2 a § 35 s.ř.s. ještě připočtena i výše této daně z odměny za zastupování a náhrad hotových výdajů ve výši 1428,-Kč, takže celková náhrada nákladů řízení činí 11.228,-Kč. Krajský soud uložil zaplatit vyčíslené náklady k rukám zástupce žalobce, neboť jde o advokáta (viz § 149 odst. 1 občanského soudního řádu za použití § 64 s. ř. s.).

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (ustanovení § 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 19. února 2020

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu